

Důvody:

Jde jen o to, zdali zeť patří k požadovatelově rodině po rozumu § 1, odstavec třetí, požad. zák., a na otázku tu dlužno potakati. Neboť pojem rodiny ve smyslu citovaného předpisu zahrnuje v sobě okruh osob, které pravidelně přátelský svazek, založený ať zrozením (pokrevností) ať sňatkem (švakrovstvím), udržují a přátelské styky vespolek pěstují, to však platí rozhodně o zeti a tchánu. § 40 a násl. obč. zák., jichž se zákon nedovolává, ačkoli zákonodárci dobře známy byly, k určení pojmu rodiny ve smyslu požadovacího zákona užití nelze.

Čís. 751.

Zákon o zajištění půdy drobným pachtýřům ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.

Dohodly-li se strany o požadovacím nároku, není soud oprávněn zkoumati, zda jsou tu zákonné podmínky požadovacího nároku čili nic.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1920, R II 355/20.)

V řízení o požadovacím nároku uznal vlastník nárok pachtýřův. Oba nižší soudové však přes to požadovateli pozemku nepřiznali, shledavše, že nejsou splněny všechny podmínky nároku.

Nejvyšší soud požadovací nárok přiznal.

Důvody:

Napadeným usnesením, jímž usnesení okresního soudu bylo potvrzeno, bylo porušeno ustanovení § 15 pož. zák., poněvadž soudy nepřihlížely k tomu, že se strany o požadovacím nároku dohodly. § 15 ponechává především účastníkům, by se shodli o všech sporných otázkách, ukládá vlastníku povinnost, by soudu oznámil, pokud došlo k dohodě a které otázky zůstaly sporné, a ustanovuje, že se má za to, že vlastník souhlasí s údaji obsaženými v přihlášce, zmešká-li lhůtu k vyjádření se. Z těchto ustanovení plyne, že dohoda stran o požadovacím nároku jest závazná nejen pro strany, nýbrž i pro soud, a že soud rozhodnouti má podle dohody stran, aniž by byl oprávněn zkoumati, jsou-li tu zákonné podmínky požadovacího nároku čili nic. V tomto případě prohlásil vlastníkův zástupce v protokole ze dne 15. června 1920, že požadovací nárok uznává. Tím došlo k dohodě stran a důsledkem toho nebyly soudy již oprávněny zkoumati, zdali požadovatelé byli pachtýři požadovaného pozemku, nýbrž měly na základě dohody rozhodnouti, že nárok požadovatelův trvá po právu.

Čís. 752.

V nesporném řízení může soudce vyzvati účastníky, by se ve lhůtě vyslovili o tom kterém návrhu s tím, že, neučiní-li tak, bude se míti za to, že s návrhem souhlasí.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1920, R II 357/20.)